

Вінок

Яків Щоголів

Звитий з мирту дорогого,
З щиро коханих квіток,
Не коштуєш ти нічого,
Наскрізь висхнувший вінок!

Ті листки, що зеленіли,
Ті пестки[1], що, як росли,
Густо фарбами горіли,—
І пов'яли, і посхли!

Але й досі пам'ятую
Ранок теплої весни,
В небі зорю золотую,
Гомін одуда й жовни;

Білу ніжку, що ступала
Там на росяні грядки,
Теплу ручку, що зривала
Листя мирта і квітки;

Пишний кудель, що з витками
Ніжну шию обвивав;
Біле чоло, що квітками
Ти прихильно покривав...

Все годи взяли з собою
Від щасливої весни;
Тільки ти, вінок, зо мною,
Заповіт старовини!

[1] Пелюстки.